

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

עלון מס' 85
ל' סיון תש"ע
קרה

"בְּקֶר וַיִּדַע ה' אֶת אֲשֶׁר לוֹ"
(במדבר, ט"ז, ה')

לני שלגביע לתפילה
בזמן הוטא כבר
למאחר...
כי צריך גם זמן
להניח תפילין...
~ הרב שלמה לוינשטיין בשם טאבו של
הרב שוורץ ~

זמני השבת
בניסת השבת: 19:25
יציאת השבת: 20:29

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

"וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה, לְקָרָא לְדָתָן וּלְאֶבְיָרִים" (במדבר, ט"ז, ו"ב)

מכאן שאין מחזיקין במחלוקת שהיה משה מחזר אחריהם בדברי שלום. (רש"י)

הר' פנה אל האלים ושאלו לכמה מעות הוא זקוק. הלה נקב בסכום מסוים של זהובים... בלא אומר ודברים פתח הר' את המגירה והחל מונה לידיו את הסכום הדרוש... הדבר היה נשאר בסוד לולא אותו אלים שיצא מהר' נסער ונגרש על מידותיו של הר'...

בעיר מגוריו של ר' מנחם מנדל מקוסוב, בעל "אהבת שלום", גר יהודי אלים אשר היה מפיל חיתתו על כולם. הוא העז להציק גם לר' מנחם מנדל, אולם יהודי נשאר יהודי... ובצר לו פנה לר' מנחם מנדל לשאול ממנו עצה...

אנשי הרב שראו שהאלים מגיע לביתו חשבו כי הר' יצווה להוציאו החוצה. להפתעת כולם קבלו הר' בחביבות, פנה אליו באהבה, ושאלו: "מה מעיק על לבך?". האלים החל שופך את לבו כי כל עסקיו מתמוטטים וכי מצבו רע...

משרת הר' היה בטוח כי עתה הר' ניצל שעה זו ויעיר לו על דרכיו, אולם הר' לא נהג כך, אלא עודדו כי אסור ליהודי להתיאש, הקב"ה שעוזר לכולם יעזור לך...

האלים לא הסתפק בכך ודרש מהר': "בתי בגרה, אין לי פרוטה לנדוניה ואינני יכול להשיאה..." חוצפתו של האלים הקפיצה את משמש הר' ורצה להגיב: איך מתביש? לא די שרדפת את הר', אתה מעז לפנות אליו בסיפורים שלך?!, אולם מיראת הר' הוא לא הגיב...

הדבר חרה לאחיו של ר' מנחם מנדל, ר' יצחק, אשר בא ורטן לפניו: "האם עד כדי כך צריך להיות ותרן?! בבית הר' כמעט אין מאומה, החנוונים מסרבים לתת מצרכים בהקפה לרבנית כי החובות גבוהים, ואילו לאדם שהציק כ"כ לר' ולכל אנשי העיר צריך לתת סכום כסף כה גדול?"

ענה הר': "כבר קדמך מי שהוא בטענותיך ואף הוא לא העלה דבר. הלא הוא היצר הרע אשר נימק לי ביתך כשרון, וברוך ה' לא שמעתיו..." והמשיך הר': "אני מעניק אהבה כה גדולה לשונאי עד שנהפכים לאוהבי..."

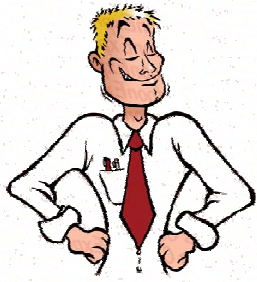
מתוך "תורת הפרשה"

ולולי זה, כבר היה האדם מתרצה לאכול מה שיוכל, ללבוש מה שיכסה ערותו, ולשכון בבית שתסתירהו מן הפגעים והיתה פרנסתו קלה עליו ולא היה צריך להתייגע להעשיר כלל, אלא שלבלתי ראות עצמו שפל ופחות מרעיו מכניס עצמו בעובי הקורה הזאת ואין קץ לכל עמלו. על כן אמרו רבותינו ז"ל (אבות פ"ד) **הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם.** והזהירונו (שם פ"ז): **אל תבקש גדולה ואל תחמוד כבוד.** מסילת ישרים

"גדולה"
אומדן ד' בונים
מפשיסחה,
"אין נוטלים"
גדולה
מקבלים"

"אל ישמח לבך
אם יכבדוך
כי לפי הכבוד
וההנאה שיש
לאדם בעולם
הזה על מעשיו,
מנכין לו
מזכויותיו
לעולם הבא"
ספר חסידים

מעשה בבחור אחד שהיו מציעים לו שידוכים, ותמיד היה דוחה אותם, בסיבה שהם לא ברמה שלו. הרב ראה שתלמיד זה נגוע במידת הגאווה, קרא לתלמיד והניח לפניו ספרים המדברים על מידת הענוה, והציע לו ללמוד בספרים אלה. וכך עשה אותו תלמיד.

לאחר זמן ניגש אליו הרב' ושוב הציע לו את אחת הבחורות שדחה אותם בעבר. וכל זה בתקווה שהוא השתנה. כשחזר אותו תלמיד מהשידוך, שאלו רבו: "נו מה היה?" ענה לו התלמיד: "הרב, אז כשלא הייתי עניו לא רציתי את אותה בחורה, עכשיו שאני הוספתי למידותיי הטובות גם ענוה, לא כל שכן שלא ארצה אותה?! כך היא התוצאה שלומדים בלי לב, שהכל לצורך הלימוד ובלי התחייבויות, ולקיים את אשר למד.

בני בנימין

כתב רבנו יונה באגרת התשובה וזה לשונו:

תהא האשה זהירה להתפלל ערב ובקר וצהרים, ובסוף תפלתה יהא עיקר תחנוניה על בניה ובנותיה, שיהיו יראי שמים, ושיהיו בניה מצליחים בתורה,

כי עיקר זכותה של אשה לעולם הבא שבניה עובדים להשם יתברך, ועושים רצונו ויראים אותו.

וכשהיא בבית עולמה, ובניה יש בלבם יראת שמים ועוסקים בתורה ובמצוות, נחשב לה הדבר הזה כאלו היא בחיים ועושה כל המצוות, והיא במעלות עליונות לעולם הבא. כשהיא נותנת צדקה, תתפלל באותה שעה בידיים נקיות, שיהיו בניה יראי שמים ומצליחים בתורה ובמצוות, מפני שתפלתו של אדם נשמעת בשעה שהוא עושה מצוה. אחד מן החכמים היה נותן פרוטה לצדקה כל שעה ושעה שהיה בא להתפלל, שנאמר (תהלים יג, טו) "אני בצדק אחזה פניך".

דיני קריאת שמע וברכותיה (המשך)

פינת ההלכה

הרב דב ניסים עליע"א, למדנו כבר, שכאשר אדם עוסק בקריאת שמע וברכותיה, יכול להפסיק ואפילו באמצע פסוק (למעט פסוק שמע ישראל וברוך שם כבוד), לשאול בשלום אדם שהוא חייב במוראו כגון אביו או רבו, או מי שהוא גדול ממנו בחכמה, ולאדם נכבד אינו רשאי לשאול בשלומו, אבל מותר להשיב לו שלום.

ומכאן למדו הפוסקים, שאם לכבוד אדם פוסק, כל שכן שיכול להפסיק לכבוד שמיים. ולכן יכול להפסיק באמצע קריאת שמע וברכותיה כדי לענות:

1. 'לקדיש' (יהא שמה רבא' עד 'יתברך', וחמשה 'אמן' ראשונים).
2. 'לקדושה' (רק פסוקים 'קדוש קדוש' ו'ברוך כבוד').
3. 'לברכו'.
4. וכן אם הציבור אומרים 'מוזדים' ישחה עימהם ויאמר 'מוזדים אנחנו לך' בלבד.

ומכל מקום אין לענות 'אמן' על ברכה ששומע מחברו או משליח ציבור, אלא שלמנהג האשכנזים יכול לענות 'אמן' של 'הא-ל הקדוש' ושל 'שומע תפילה' (כיוון שהם חותמים את ברכות השבח ואת ברכות הבקשות שבתפילה).

גם במקרה שלא היו לו תפילין ונזדמנו לו רק כעת, כשעוסק בקריאת שמע וברכותיה, יניחם בין הברכות או בין פרקי קריאת שמע ויברך עליהם. אך אם לא נזדמנו לו עד שכבר התחיל בפרשת ציצית (שאו כבר אין 'בין הפרקים' עד תפילת עמידה), למנהג הספרדים יניח תפילין וטלית ללא ברכה, ולמנהג האשכנזים יניח תפילין בברכה וטלית ללא ברכה.

באחת מנסיעותיו של רבי דוד מלוב אל רבו החוזה מלובלין נודע לו כי אימו הגיעה לאותה עיר. הוא חפץ ללכת לבקרה, אולם לאחר מכן הוא חכך בדעתו ואמר: 'יצאתי מהבית לשם נסיעה לרבי, ולא כדי לבקר את אימי. האם אעשה מצווה ללא הכונה? הוא הזדרז, שב לעירו, התכונן לקראת קיום מצוות אב ואם, ויצא שוב לדרך כדי להקביל את פני אימו.

אין הקדוש ברוך הוא פוסל תפלת כל בריה"ו מדרש רבה

"אמן בגימטריה = מלאך"